

գիր կընէր այսպիսի հայ բառերուն, պատասխան կընդունէր թէ «Մեր գիւղն այսպէս կըսեն», Յաճախ թուրք համազօրներն անծանօթ էին խօսողներուն:

Անցելոյն յիշատակն եւ ազգային գիտակցութիւնը — որչափ այս մասին կարելի է խօսիլ մանաւա՛ղ թուրքիոյ մէջ մահմետական ըմբռնմանց համար, — լիովին չէ մարած: Կան նոյն իսկ ձորեր, ուր սովորական են այս մականուններ հայ-մահմետականաց՝ Կոստան-օղլի, Կիրանիոս-օղլի, Դասուպար-օղլի, Մանլ-օղլի, Փափակի-օղլի («փափակի», «փափայ», կերակրէն), Կոպալ-օղլի («Կոպալ», բիր), եւ նմաններ: Խեւակի ձորը՝ Քաջքարի ստորոտին ամենարարձրը՝ հնուց մահմետականացած է՝ Համշէնի հետ, փոքրաթիւ քրիստոնեայք միայն մնալով: Այս մահմետականք այսօր ալ կը յիշեն իրենց ազգակցութեան եւ ինամութեան կապերն այն քրիստոնեայ ազգակցաց հետ, որոնք շատոնց հեռացած ու գաղթած են այլուր՝ զխառորաբար կրօնական բռնութենէ, ազատ մնալու համար: Տողերուս գրողն առթ ռնեցած է ի կարին Ճանչնալու քրիստոնեայ ազգակցաց այցելութեան եկած մահմետական խեւակցիներ, որոնք հայերէն գիտէին: